Presentatie:
Van 'Hosselaar'
tot Schrijver

Presentatie: Van 'Hosselaar' tot Schrijver

D. Carter

Presentatie: Van 'Hosselaar' tot Schrijver

Copyright © 2025 D. Carter
Carter, D.

Druk: Pumbo.nl

Gebundelde literaire columns
ISBN
NUR 325

Inhoud

Voorwoord 6

Welkom bij mijn Presentatie van 'Hosselaar' tot schrijver 7

Wie ben ik 11

"Laten We Beginnen Bij Het Begin Van De Westerse Beschaving" 16

"Fa -waka- Sranangmans" 18

"De Stem in mijn Hoofd: Sta op, Sta op" 22

"Benton de Reus van Matawai" 24

"Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen" 25

"Het oude Suriname gaat plat, zodat het nieuwe Suriname kan herrijzen als het Godshuis" 28

Mijn Liefdesverklaring aan Suriname 36

Voorwoord

Ik heb mijn presentatie over mijn zes boeken in dit boekje gebundeld, omdat gesproken woorden al snel verdwijnen als lucht. Hier vind je ze vastgelegd, telkens opnieuw leesbaar en toegankelijk. Zo blijven de gedachten en inzichten die ik deel over Nederland en Suriname altijd binnen handbereik en kunnen ze steeds opnieuw worden teruggevonden en herlezen: een bron van inspiratie.

Met lobi geschreven.

Welkom bij mijn Presentatie van 'Hosselaar' tot schrijver

Goedendag, mi lobi famiri! Dames en heren, geachte aanwezigen. Hartelijk welkom allemaal!
Wat fijn om hier vandaag te zijn en zoveel bekende én nieuwe gezichten te mogen zien. Voelt u zich vooral thuis.

Vandaag stel ik u met veel plezier mijn zes boeken voor. Elk boek vertelt een eigen verhaal, maar ze zijn alle zes verbonden door één belangrijk onderwerp. Dit is een onderwerp dat waarschijnlijk weinig introductie nodig heeft. Ik weet namelijk dat velen van jullie er hier in de zaal vaak over nadenken. Daarnaast is het een thema dat als een rode draad door al mijn zes boeken loopt.

Jullie raden het vast al: ik heb het over... **Republiek Suriname.**

Maar voordat ik begin, wil ik u even vragen stil te staan bij mijn achtergrond. Stelt u zich eens voor. Hier voor u staat een man zonder enige formele schoolopleiding. Geen academische graad op zak. Geen schrijfervaring van tevoren, en geen enkele schrijverscursus of workshop gevolgd. Diezelfde man heeft echter maar liefst zes boeken op zijn naam staan. Het klinkt als een volstrekt onwaarschijnlijk scenario, nietwaar?

Ik zie aan sommige van uw gezichten dat u denkt: "Hoe dan"

En toch sta ik hier, vandaag, als de auteur van maar liefst zes zelfgepubliceerde boeken.

Vandaag neem ik u mee op pad. Een pad dat wellicht een volledig nieuwe weg inslaat ten opzichte van wat velen als de gebruikelijke- of zelfs de enige- weg naar succes beschouwen. Want, zoals u inmiddels wel duidelijk is, sta ik hier niet als de afgestudeerde van een toonaangevende universiteit. Ik beschik niet over een academische graad die mijn intellectuele capaciteiten zogenaamd zou moeten onderstrepen. Ik heb geen schrijverscursussen gevolgd om de fijne kneepjes van het vak te leren, en mijn

formele schoolopleiding heeft, op zijn zachtst gezegd, geen enkel fundament gelegd voor wat doorgaans een schrijversloopbaan carrière vormt. Ik ben begonnen met absoluut niets in de traditionele zin van het woord.

Mijn schrijversreis begon jaren geleden, lang voordat de gedachte aan schrijven überhaupt in mij opkwam. De aanleiding? Een ingrijpende, spirituele ervaring die mijn leven op zijn kop zette. Het was in 1995, in het hart van Suriname. De klok gaf vier uur 's nachts aan; de wereld om mij heen sliep vredig. Maar ik werd wakker geschud door een onmiskenbare, luide stem in mijn hoofd. Een stem die herhaaldelijk zei: "Sta op, sta op!"

Deze onverklaarbare, maar dwingende stem zette me aan tot schrijven – iets wat, gezien mijn achtergrond en mijn beperkingen, volkomen ondenkbaar leek.
Ik kon me er zelf geen voorstelling van maken. Hoe ik precies tot schrijven ben gekomen en wat die stem voor mij betekent, dat beschrijf ik overigens uitgebreid in één van mijn boeken. Maar daarover zo meer.

Terwijl ik nu kijk naar de titels die voor me verschijnen op het scherm, besef ik hoe ver ik ben gekomen. Zes boeken draag ik met trots:

1. "LATEN WE BEGINNEN BIJ HET BEGIN VAN DE WESTERSE BESCHAVING"

2. "FA -WAKA- SRANANGMANS"

3. "DE STEM IN MIJN HOOFD: STA OP, STA OP"

4. "BENTON DE REUS VAN MATAWAI"

5. "STRIJDEN OF VERTREKKEN VOOR DE TOEKOMST VAN MIJN HALFBLOED KINDEREN"

6. "HET OUDE SURINAME GAAT PLAT ZODAT HET NIEUWE SURINAME KAN HERRIJZEN ALS HET GODSHUIS"

Alvorens ik de inhoud van mijn boeken - zes in totaal - nader toelicht, wil ik eerst ingaan op een bijzonder moment in mijn schrijversloopbaan. Een moment dat velen van u waarschijnlijk nóg meer zal verbazen.

Zoals ik al deelde, heb ik de universiteit nooit van binnen gezien en de middelbare school zelfs niet afgemaakt. Sterker nog, ik lijd aan dyslexie. Ja, u hoort het goed. Dyslexie. Een aandoening die het schrijfproces voor mij uitzonderlijk veeleisend en tijdrovend maakte. Elk woord, elke zin was een gevecht.

Het was een langdurig proces van vallen en opstaan, van kleine overwinningen en momenten van diepe frustratie.

Mede hierdoor heeft het me maar liefst 21 jaar gekost om mijn eerste boek te schrijven, te perfectioneren en uiteindelijk - volledig in eigen beheer - te publiceren. Stel je voor: 21 jaar van schrijven, herschrijven, twijfelen, doorzetten, leren door te doen, zonder enige externe gids of cursus.

Mijn eerste boek was voor mij dan ook een enorme prestatie; het bewees mijn doorzettingsvermogen en vooral mijn geloof in mezelf. Wat er daarna gebeurde, is misschien wel net zo opmerkelijk.

Nu, in het jaar 2025, heb ik maar liefst zes boeken geschreven. Dat betekent dat er in de afgelopen vier jaar, na mijn debuut, nog eens vijf boeken zijn verschenen. Het was alsof het pad, eenmaal vrijgemaakt door het eerste boek, de stroom van creativiteit op gang bracht.
De dam was gebroken.

De focus vandaag is mijn persoonlijke transformatie van ‘hosselaar’ naar de schrijver die ik nu ben, en het waar maken van mijn schrijversloopbaanambities. Mijn verhaal is een ode aan het geloof in jezelf.

Ik nodig u dan ook van harte uit om verder te luisteren naar de details van deze buitengewone reis, van 'hosselaar' tot schrijver.

Hoor over de lessen die ik onderweg heb opgedaan en de inzichten die ik graag met u deel.

Wie ben ik

Maar wie ben ik?
Ik omschrijf mezelf graag als een 'wakaman' of 'hosselaar' - simpelweg iemand die zonder diploma op zak, met een slimme kop en veel lef de dingen voor elkaar krijgt.

Mijn naam is Denny Carter. Ik ben geboren in 1963 in het prachtige Suriname. Toen ik nog maar vier jaar oud was, verhuisde mijn gezin - mijn vader, moeder, zus en ik - naar Nederland, omdat mijn vader hier kwam studeren. Na zijn studie keerde mijn vader met mijn zus en mij terug naar Suriname, terwijl mijn moeder in Nederland bleef. Dit leidde tot jaren van 'heen en weer pendelen' tussen deze twee landen, een ervaring die mijn blik op het leven enorm heeft verrijkt.

Mijn vader koos ervoor om zijn hele leven in Suriname te blijven wonen en werken, maar ik, onbewust geleid door een innerlijke drang, koos ervoor om het grootste deel van mijn leven door mijn moeder in Nederland vrij te worden opgevoed. Ik vraag me vaak af: hoe anders zou mijn leven zijn geweest als ik in Suriname was gebleven?

Ik ben niet politiek links of rechts; mijn perspectief ontstijgt partijlijnen, omdat ik geloof dat op dit moment geen enkele partij mijn belangen volledig vertegenwoordigt. De waarheid, zo voel ik, is zelden zwart-wit en ligt vaak buiten de vastgeroeste systemen.

Dit onafhankelijke denken strekt zich ook uit tot mijn spiritualiteit. Ik ben niet Godsdienstig opgevoed en mijn geloof van de scheppingsleer komt niet via de Islam, het Christendom, het Jodendom, het Hindoeïsme, het Boeddhisme, of welke gevestigde religie dan ook.

Mijn geloof, mijn diepste angsten, en tegelijkertijd mijn behoefte om te schrijven, kwamen pas echt nadat ik had besloten om abrupt te stoppen met drugs en alcohol. Het was alsof iets in mij een nieuwe ruimte creëerde, een leegte die gevuld moest worden. Dit proces begon in 1995 in mijn geboorteland Suriname. Ik was

toen net gestopt met drugs en alcohol, gedreven door het besef dat verdergaan mijn dood kon betekenen.

Op een nacht, om vier uur, schrok ik wakker van een luide stem in mijn hoofd die riep: "Sta op! Sta op!". Toen ik mijn ogen opendeed, was er niemand in de kamer, maar de boodschap was onmiskenbaar. Puur uit angst en verbazing stond ik op. En omdat ik niemand zag, pakte ik het eerste beste boek dat ik kon vinden - dat toevallig de Bijbel bleek te zijn - en begon te lezen. Dat moment betekende de allereerste keer in mijn leven dat ik de Bijbel opensloeg.

Vijf jaar later, in 2000, herhaalde deze bijzondere ervaring zich, ditmaal in Nederland. Opnieuw werd ik gewekt door een krachtige stem in mijn hoofd. Deze keer wist ik het zeker: hier moest en zou ik iets mee doen. Diezelfde dag nog pakte ik mijn laptop en begon te schrijven. Mijn voornaamste drijfveer was te onderzoeken waar die stem zijn oorsprong vond. Ik dook terug in de tijd en herleefde alles wat ik eerder had meegemaakt, in een poging te begrijpen hoe deze stem in mijn hoofd had kunnen ontstaan. Dit was geen alledaagse gebeurtenis; het voelde als mijn persoonlijke, diepgaande 'scheppingsverhaal', een verhaal dat zich van binnenuit in mij openbaarde.

Het schrijfproces verliep echter niet zonder slag of stoot. Sterker nog, ik stuitte op een aanzienlijk obstakel: mijn dyslexie. Dit bemoeilijkt voor mij niet alleen het correct spellen van woorden, maar maakt het soms ook lastig om mijn gedachten vloeiend op papier te zetten en de juiste woorden te vinden.

De vraag die ik mijzelf stelde: Hoe leer je dan schrijven, als je dyslexie hebt?

Om het schrijven te oefenen, begon ik eenvoudig. Mijn methode was simpel, maar effectief: ik begon met het overschrijven van Bijbelcitaten. Dit deed ik niet uit Godsdienstige overtuiging, maar puur om het schrijfproces te doorgronden en mijn taalvaardigheid te trainen. Daarna volgde een dagboek, waarin ik mijn dagelijkse leven en persoonlijke gedachten vastlegde.

Vervolgens begon ik te schrijven over mijn bijzondere levensstijl als Wakaman - hosselaar en de avonturen die ik heb beleefd in Nederland, Curaçao en Suriname. Tussen deze oefeningen door begon ik ook het 'echte' verhaal neer te pennen: dat van de stem in mijn hoofd, dat ik de titel "Sta op, Sta op" heb gegeven.

Ten slotte liet ik me inspireren om te schrijven over degenen die hoog op de maatschappelijke ladder staan. Hierbij dacht ik aan mensen met universitaire diploma's, hoogopgeleiden, mensen in de politiek, Godsdienstige leiders en zelfs koninklijke families. Ook richtte ik me op succesvolle en rijke sporters, en beroemde acteurs en artiesten.

De keuze voor dit onderwerp als beginnend schrijver was dan ook geen toeval; het is een bewuste daad van verzet tegen de gevestigde orde, een statement.

En nu sta ik hier. Zes boeken rijker. Niet als politicus, Godsdienstige leider of hoogopgeleide, zoals de figuren over wie ik schreef. Nee, ik sta hier als een **'wakaman hosselaar'**.

Voordat ik verderga met mijn eigen verhaal over mijn schrijversloopbaan, wil ik de term *wakaman* toelichten, want u vraagt zich wellicht af wat die term - wakaman of 'hosselaar' - precies betekent. Het Surinaamse woord *wakaman* komt uit het Sranantongo en staat letterlijk voor 'een modebewuste man die 'loopt' of 'onderweg is'.

Maar dit woord heeft ook een diepere, mooiere betekenis. Het staat voor mensen, vaak uit de jaren '70 en '80, die hun eigen pad kozen. Ze lieten zich niet zomaar de wet voorschrijven, hadden een eigen kijk op de wereld en waren slim met taal. Zo gaven ze woorden een eigen draai - zoals *waka* die *kawa* werd.
Een 'wakaman hosselaar' is iemand die modebewust en vindingrijk is, graag de handen uit de mouwen steekt en altijd een weg vindt, ook als die er niet lijkt te zijn.

Nu ik deze uitleg van de term *wakaman* heb gegeven, kom ik terug op mijn schrijversloopbaan. Ik denk dat velen van jullie dit wel

herkennen: dat gevoel dat je niet goed genoeg bent. Vooral als de samenleving je laat denken dat je tekortschiet, omdat een diploma vaak dé standaard is om je waarde te meten en je kansen te vergroten. Dit kan mensen zonder diploma kwetsbaarder maken op de arbeidsmarkt en het moeilijker maken om een succesvolle carrière op te bouwen.

Echter, ik ben hier vandaag het levende bewijs. Het bewijs dat doorzettingsvermogen, je achtergrond of welke tekortkoming dan ook, je kansen en mogelijkheden helemaal niet hoeven te beperken.

Voor de meeste mensen zouden dit onoverkomelijke obstakels zijn geweest. Maar ik zag het anders. Ik zag het als een unieke gelegenheid om te bewijzen dat pure passie en een ongekende vastberadenheid elke hindernis kunnen doorbreken.

Mijn 'gebrek' aan een officiële opleiding was geen nadeel, maar juist mijn sterkste punt. Het heeft me geleerd om out-of-the-box te denken en mijn eigen aanpak te ontwikkelen.

Ook mijn dyslexie heeft mij gevormd. Hoewel het tot op de dag van vandaag een constante belemmering vormt - en vaak een ware strijd is met letters en woorden - heb ik me er nooit door laten ontmoedigen. Juist dát proces, die uitdaging die mijn geduld en doorzettingsvermogen tot het uiterste beproefde heeft me juist ook sterker gemaakt.

Terwijl het gemakkelijk had kunnen leiden tot de gedachte: "Dit lukt mij niet, ik kan het gewoon niet". Kent u die stem in uw hoofd? Die fluistert: "Geef maar op." Het was dan ook behoorlijk verleidelijk om te denken dat sommige dingen gewoon niet voor mij weggelegd waren.

Maar de stem in mijn hoofd, die andere stem, de onweerstaanbare drang om mijn verhaal te vertellen en mijn inzichten te delen, was sterker dan elke twijfel. Ik heb geleerd dat ware educatie niet altijd binnen de muren van een klaslokaal plaatsvindt, maar juist in de confrontatie met jezelf en in de moed om je eigen weg te volgen.

Bent u het daarmee eens?

Uiteindelijk heeft het maar liefst 21 jaar geduurd voordat mijn eerste boek verscheen. Een lange adem, inderdaad. Maar het bewijst dat dromen tijd nodig hebben, en dat doorzettingsvermogen - zelfs over decennia - loont.

"Laten We Beginnen Bij Het Begin Van De Westerse Beschaving"

Mijn eerste boek, met de titel **"Laten We Beginnen Bij Het Begin Van De Westerse Beschaving"** is persoonlijk. Ik vertel daarin dat ik in Nederland altijd vrij ben geweest om mijn eigen keuzes te maken. Dat ervaar ik als een enorm voorrecht.

Maar voor veel Surinamers, waaronder ook mijn familieleden die naar Nederland kwamen, lagen de prioriteiten anders. Voor hen stond één ding voorop: studeren, carrière maken en een goede baan vinden in Nederland.

Herkent u dat beeld? Kent u Surinamers die met soortgelijke verwachtingen naar Nederland kwamen, of geldt dit misschien ook voor uzelf?

Maar helaas ging het vaak anders dan ze hoopten. Veel van hen werden gediscrimineerd. Ze werden anders behandeld, alleen maar omdat ze een donkere huidskleur hadden.

Waar ik het over heb, zie je niet alleen op tv of in het nieuws. Het gebeurt dagelijks en overal om ons heen, ook hier in Nederland. Surinamers of donkere Nederlanders met goede diploma's, een mooie carrière en een goede baan worden helaas nog steeds vaak gediscrimineerd of afgewezen. Nee, dit zijn geen incidenten, dit is een harde realiteit die helaas nog steeds voortduurt.

Ik vraag me af, en ik vraag het ook aan u:
Heeft studie en werk hen (donkere Nederlanders) in Nederland voldoende kunnen beschermen tegen de discriminatie die ze ondanks hard werken en een goede opleiding, steeds weer bleven tegenkomen? Of hadden ze, naast alle inspanning voor hun studie en carrière, misschien ook meer tijd kunnen nemen om de blanke Nederlanders beter te leren kennen?

Mijn boek **"Laten We Beginnen Bij Het Begin Van De Westerse Beschaving"** zal u anders naar racisme en discriminatie laten kijken. Het geeft duidelijke antwoorden op

waarom dit nog steeds gebeurt, wat de echte oorzaken zijn en waarom het samenleven tussen donkere en blanke Nederlanders zo moeizaam verloopt.

U zult ontdekken wie ervoor zorgen dat racisme en discriminatie in Nederland blijven bestaan. En verrassend genoeg zijn dat niet alleen blanke Nederlanders. Zelfs de kledingindustrie en prominente mensen binnen de Surinaamse-Nederlandse gemeenschap helpen hieraan mee, soms zonder dat ze het zelf doorhebben. Maar de allerbelangrijkste boodschap is dat dit boek een weg toont naar een betere toekomst voor iedereen.

"Fa -waka- Sranangmans"

En als u dacht dat mijn eerste boek al een openbaring was, dan houdt u vast, want mijn tweede boek**,**
"Fa -waka- Sranangmans", zet je pas écht aan het denken.

Voor we verder gaan met mijn tweede boek eerst een optreden van …

Dankjewel, … geef ze nog een applaus.

We gaan nu verder met mijn tweede boek "Fa -waka- Sranangmans".

Met de titel "Fa -waka- Sranangmans", vraag ik eigenlijk keihard:
"Surinamers, hoe gaat het nu écht met ons?".

In dit boek neem ik je mee door de Surinaamse geschiedenis, vanaf de onafhankelijkheid in 1975 tot het jaar 2023 - een periode die, zoals je zult lezen, allesbehalve rustig was. Van militaire coups tot economische crisis, en alles daartussenin.

Ik heb het boek "Fa -waka- Sranangmans" geschreven voor alle Surinamers, zowel in Suriname als in diaspora. De belangrijkste boodschap daarin is dat we niet langer moeten deelnemen aan de verkiezingen.

Daarmee doel ik niet alleen stemmen op de óude gezichten, maar ook niet op de nieuwkomers. Sterker nog, ik ben van mening dat we helemaal moeten stoppen met stemmen zoals we dat nu doen.

Ik zie al wat verbaasde gezichten! Dat is een gedurfde uitspraak, hè? Laten we eens kijken: wie van jullie denkt meteen "Ho maar, dat kan toch niet?"
En wie denkt "Nou, misschien moet hij dat onderbouwen."

Laten we eerlijk zijn: na vijftig jaar van het stemhokje in en uit lopen, werkt de westerse aanpak van verkiezingen in ons geliefde

Suriname gewoonweg niet. Het lijkt wel alsof we iedere keer weer in hetzelfde moeras belanden, want stemmen werkt voor geen meter in Suriname.

In "Fa -waka- Sranangmans" lees je waarom ik zo denk. En ik laat zien hoe het dan wél kan!

Dit boek is een gids door achtenveertig jaar Surinaamse geschiedenis. Ik heb er een gedetailleerd overzicht in opgenomen van elke president, en wat hun nalatenschap voor Suriname betekende.

Met een knipoog heb ik gekeken: wie stonden er allemaal aan het roer en wat hebben ze 'uitgespookt'? Denk aan de spraakmakende coup van 1980, of de Binnenlandse Oorlog tussen 1986 en 1988. Gebeurtenissen die laten zien dat we als land heel wat voor onze kiezen hebben gekregen. En helaas, zonder dat het ons echt vooruit heeft geholpen.

Want eerlijk is eerlijk: we lijken af en toe te smachten naar leiders die weten hoe je een land uit de brand helpt, in plaats van er direct een kampvuur van te maken.
Ik ben ervan overtuigd dat we absoluut niet meer moeten stemmen op de gevestigde politieke leiders. Zeker niet degenen die sinds de onafhankelijkheid in 1975 aan het roer stonden of staan.

Velen van hen hebben Suriname in een wurggreep gehouden en zich schaamteloos verrijkt ten koste van het volk. En dat is geen aanname; dat heb ik van dichtbij gezien.

Stelt u zich eens voor: Fosten (vroeger) hadden ze niets. Nu pronken ze met onverklaarbare weelde.

En dan denk je: Hoe kan dat? Dat klopt toch niet?

Het is duidelijk dat er wordt gerommeld met geld. Dit laat zien dat de Surinaamse politiek niet eerlijk is. De regels werken niet

goed en mensen die de baas zijn (in de politiek) kunnen doen wat ze willen.

Een heel duidelijk voorbeeld hiervan lees je in mijn boek. Het raakt mij diep, en ik denk dat veel van jullie dit verhaal ook kennen: het gaat over een oud-vicepresident. Hoe kan iemand die is veroordeeld voor bankoverval en drugs, zonder enige ervaring in de politiek of zelfs basis taalbeheersing, zo'n hoge plek krijgen in de Surinaamse regering?

Het bizarre vind ik nog: nu is hij zelfs de baas van de derde grootste partij van Suriname. En hij wil nu anderen laten oppakken voor misdrijven, terwijl hij zelf nooit is gestraft voor wat hij heeft gedaan. Volgens de wet mag dit misschien, maar moreel vind ik het totaal verkeerd.

En wat zegt dit dan over de president, zijn ministers en de andere Surinaamse mensen in de politiek die beslissingen nemen, dat ze zoiets toelaten? Als zij iemand met zo'n slecht verleden belangrijk maken of zelfs beschermen, wat voor boodschap geven ze dan aan de bevolking van Suriname?

Hierdoor vertrouwt niemand de Surinaamse politiek meer. De regering zegt het één, maar doet het ander. Ze zijn niet eerlijk! En dat baart me veel zorgen.

In mijn boek "Fa -waka- Sranangmans" vertel ik precies wie deze mensen zijn en wat we eraan kunnen doen. Ik leg ook duidelijk uit waarom ze alleen wegstemmen niet genoeg is.

We moeten af van deze vicieuze cirkel! Het is niet zozeer dat we met een emmer water proberen een lek bootje te redden; nee, we moeten een heel nieuw schip bouwen.

Ik zeg u: stemmen werkt niet meer in Suriname. Daarom leg ik in dit boek uit waarom het wellicht tijd is om het hele concept van stemmen, zoals we dat kennen, overboord te gooien. Waarom we niet alleen de 'oude rotten' niet meer moeten kiezen, maar ook de 'nieuwe gezichten' niet blindelings moeten vertrouwen. Sterker

nog, ik stel de vraag: moeten we überhaupt nog wel stemmen, of moeten we een compleet nieuw systeem ontwikkelen dat wél werkt voor Suriname.

Dit boek is dan ook een handleiding voor iedereen, zowel in Suriname als in de diaspora, die gelooft in een échte doorbraak voor ons geliefde land.

Kortom, “Fa -waka- Sranangmans” is een uitgebreid naslagwerk waarin alle belangrijkste gebeurtenissen in Suriname van 1975 tot 2023 worden behandeld.

Nu vragen jullie je misschien af: "Oké, dat is een krachtige boodschap, maar waarom zegt hij dit? Wat drijft hem zozeer om deze kritiek te leveren en zelfs zo’n gewaagd voorstel te doen over het Surinaamse kiessysteem?"

Wel, dat brengt me bij mijn derde boek, een heel ander soort verhaal, getiteld “De Stem in mijn Hoofd: Sta op, Sta op”.

“De Stem in mijn Hoofd: Sta op, Sta op”

Mijn derde boek, getiteld **“De Stem in mijn Hoofd: Sta op, Sta op”** is veel meer dan zomaar een verhaal; het is de langverwachte onthulling van de diepere drijfveer achter mijn schrijverschap. Een vraag die me jarenlang heeft achtervolgd, en die ik pas na maar liefst 28 jaar kon beantwoorden.

In mijn boek wil ik jullie graag meenemen op een reis - een reis die voor mij dertig jaar geleden begon, en die me uiteindelijk hier heeft gebracht, bij jullie allemaal.

Stel je eens voor… Diep in de nacht, om vier uur, word je letterlijk wakker geschud door een luide stem in je hoofd. Een stem die roept: "Sta op, sta op!".

Wie van jullie heeft wel eens zo’n onverwachte, misschien zelfs onverklaarbare, 'wake-up call' gehad?

Voor mij was het een hemelse - of misschien wel helse - oproep, die de start bleek van een diepe spirituele zoektocht. Een zoektocht die me door een ware helse beproeving heeft geleid. Ik bevond me in een staat waarin ik niemand meer kon vertrouwen. Ik verkoos het donker boven het licht, zag de zon als 'verraad' en was zelfs bang voor mijn eigen schaduw. Ik leefde in complete duisternis.

Het was een beangstigende, maar ook bizarre beschermende tijd. Tijdens die periode voerde ik constant strijd met wat ik waarnam als 'bloedzuigers' en 'demonen', zowel in mijzelf als om mij heen.

Deze manier van waarnemen filterde mijn hele realiteit, alsof ik gedwongen werd om ‘God te vrezen en naar Zijn codes te leven’, zoals de Bijbel leert. Dit was ook de periode waarin ik definitief brak met oude gewoontes, zoals drinken en drugsgebruik - jullie weten wel, de levensstijl die vaak gepaard ging met informele handel of illegale dealtjes.

Zelfs toen ik de moed vond om weer de straat op te gaan, bleven de vreemde verschijningen me achtervolgen, nu nog duidelijker. En weet je wat het gekke is? Ze hielpen me soms zelfs bij het onderscheiden van goed en kwaad.

Het heeft maar liefst 28 jaar geduurd voordat ik deze persoonlijke, ingrijpende ervaringen op papier kon zetten en eindelijk het complete verhaal over die stem in mijn hoofd kon vertellen.
En dat is dan ook geworden: mijn derde boek, **"De Stem in mijn Hoofd: Sta op, Sta op".**

In dit boek neem ik jullie mee op een diepgaande zoektocht naar de oorsprong van die stem. Een zoektocht die me dwars door Nederland en Curaçao heeft geleid, om uiteindelijk terug te keren naar mijn Suriname.

Die onverwachte stem, die ik in het holst van de nacht hoorde, vormt het begin van mijn persoonlijke verhaal. Het verhaal van 'De Stem' laat zien hoe één zo'n oproep je leven compleet kan veranderen.
Na het lezen zul je wellicht anders kijken naar onverklaarbare gebeurtenissen in je eigen leven.

“Benton de Reus van Matawai”

Maar terwijl ik zo diep in mijn eigen verhaal zat, schreef ik tegelijkertijd ook een heel ander boek. Een boek dat je meeneemt op een spectaculaire rollercoasterrit dwars door de jungle van Suriname!

Een waargebeurd verhaal die zo ongelooflijk is dat ze rechtstreeks uit een Hollywoodfilm lijkt te komen.

Mijn vierde boek, **“Benton de Reus van Matawai”**, is precies dat. Een spannende, waargebeurde biografie.

Dit levensverhaal, dat ik met trots heb mogen herschrijven en nu aan jullie presenteer, werpt je midden in de heftige Binnenlandse Oorlog van 1986 tot en met 1988 in Suriname. Het is een confronterende periode, vol spanning en onzekerheid.

Centraal staat het adembenemende verhaal van twaalf militairen, onder wie de hoofdpersoon Benton, die destijds werden ontvoerd door de beruchte junglecommandant Ronnie Brunswijk. Kun je je dat voorstellen? Ontvoerd worden, door je eigen mensen, diep in de jungle van je eigen land?

“Benton de Reus van Matawai” is een indringend, waargebeurd levensverhaal van een man wiens leven zo ongelooflijk is dat het je constant op het puntje van je stoel houdt.

Dit inspirerende boek neemt je mee op een boeiende reis door de ongerepte jungle van Suriname, langs iconische plaatsen zoals Langa-Tabbetje, Boni Doro waterval, Nassau gebergte en Stoelmans eiland. Ik garandeer jullie: het zal je inspiratie en kippenvel bezorgen.

“Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen”

Dames en heren, we zijn al goed op weg met de presentaties van vandaag. Wat een reis is het tot nu toe geweest, nietwaar? Zoals u weet, neem ik vandaag in totaal zes boeken met u door. Na de eerste vier presentaties staan we op het punt om verder te gaan, en dat brengt ons bij het vijfde boek: **“Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen”**.

Stelt u zich eens voor: u bent een donkere Nederlander, van Surinaamse afkomst. Uw kinderen zijn geboren en getogen in Nederland. En toch… Ik weet zeker dat velen van u dit herkennen: die ene vraag die u - en met name uw kinderen - vaak achtervolgt.

"Waar kom je écht vandaan?"

Het lijkt zo onschuldig, toch? Maar het raakt zo diep. Alsof een streepje kleur op je gezicht, of op dat van je kinderen, je een minder 'echte' Nederlander maakt. We worden geacht ons aan te passen.
Maar in dit boek stel ik dan ook de vraag, *en ik stel die vraag nu ook aan u: waaraan precies moeten wij ons aanpassen?*

De meeste van onze kinderen zijn hier geboren; dit is ons thuis, dit is ons land! We zijn niet 'half dit' of 'half dat'. Nee! Qua identiteit zijn we compleet Nederlands. Niets meer, niets minder.

In 'Strijden of Vertrekken' ga ik de confrontatie met deze kwesties aan. Ik leg in mijn boek uit hoe we hiermee om moeten gaan, en ik maak korte metten met de onderliggende aannames.
Want één ding moet duidelijk zijn - iets wat ik mijn kinderen altijd voorhoud: als wij om welke reden dan ook moeten vertrekken, zal dit niet zonder slag of stoot zijn. Wij zullen niet vertrekken met lege handen.

We laten ons niet zomaar wegjagen; Nederland zal daarvoor de rekening moeten betalen. Waarom? Omdat wij geen tweederangsburgers zijn die je zomaar kunt wegpesten of negeren. Wij zijn geen ongewenste gasten die stilletjes in de mist verdwijnen, als schimmen zonder adres. Nee!

Wij hebben bijgedragen aan de Nederlandse samenleving en aan de vooruitgang van het land. Denk bijvoorbeeld aan de Surinaamse keuken, onze arbeid, onze talenten of aan onze culturele bijdragen.

Wij hebben allemaal bijgedragen aan deze zaken en meer.

Als Nederland ons niet wil accepteren dan moet Nederland de rekening voor onze bijdragen betalen, want wij zijn immers Nederlanders die hoe men het ook wendt of keert - in eigen land gediscrimineerd worden.
Dit verschilt sterk van de situatie in Suriname, waar nationaliteit eenduidig is. Daar vraagt niemand "waar kom je vandaan" als je daar geboren bent. Zo simpel kan het zijn.

In 'Strijden of Vertrekken' neem ik de lezer, mee in al deze overwegingen: van de enorme uitdagingen in mijn geboorteland Suriname - een land waar ik nog steeds onlosmakelijk mee verbonden ben - tot het leven hier in Nederland.

Nederland, een land dat zoveel meer is dan alleen klompen en tulpen; het is een land vol kansen, maar dat evengoed ook uitsluiting kent.

Kortom: 'Strijden of Vertrekken' is mijn persoonlijke zoektocht.

Maar het is ook een vraag die ik vandaag aan u wil stellen.
Wat zouden wij doen? Vechten we hier voor erkenning, onze rechtmatige plek en de toekomst van onze kinderen. Of vertrekken we met opgeheven hoofd en eisen we ons deel op?

'Strijden of Vertrekken' is een verhaal over de moed om te kiezen.

Tot slot sluit ik 'Strijden of Vertrekken' af met een prachtig persoonlijk nawoord van de criticus en dichter Harold Eikenhout. Dit nawoord schreef hij in 1995.
Zijn boodschap is tijdloos: wat hij toen schreef, is vandaag de dag nog steeds te herkennen in de actuele situatie in Suriname.

“Het oude Suriname gaat plat, zodat het nieuwe Suriname kan herrijzen als het Godshuis”

Dames en heren, geliefde aanwezigen.

We zijn aangekomen bij een heel bijzonder moment van vandaag: het is de laatste presentatie van de dag.

Want ik presenteer met trots mijn zesde boek.

Het is getiteld.
“Het oude Suriname gaat plat, zodat het nieuwe Suriname kan herrijzen als het Godshuis”.

In dit nieuwe boek leg ik mijn visie uit over hoe een ware volksleider Suriname zou moeten aanpakken. Dit is geen vaag idee, maar een heldere en concrete blauwdruk voor echte verandering. We beginnen dan ook echt bij de absolute basis, bij het fundament van Suriname.

Het grote probleem van nu is duidelijk: burgers zonder ervaring worden zomaar politicus. Daardoor weten ze niet hoe het land werkt, wat hun taken zijn en hoe ze Suriname moeten besturen. Ze weten gewoon niet goed hoe ze hun werk als politicus moeten doen.

Daarom is het allerbelangrijkste, de absolute eerste prioriteit, dat iedereen die de politiek ingaat, éérst goed leert hoe het bestuur werkt en wat zijn verantwoordelijkheden zijn. Dit is de absolute basis om het leven van álle Surinamers uiteindelijk beter te maken.

Maar... voordat ik mijn complete visie van dit nieuwe boek in detail uit de doeken doe, wil ik eerst even stilstaan bij de vraag. Hoe is het zover gekomen met ons geliefde land?

Want hierover heb ik wel een vraag voor jullie…
Wie van jullie heeft ook dat gevoel… dat Suriname altijd in je hart zit?
Of je er nu geboren bent, zoals ik, of je ouders, of misschien zelfs je voorouders?
Dat die band, hoe ver we ook weg zijn, nooit echt verbroken wordt?
Steek je hand eens op als je dat gevoel herkent.

Precies! Ik zie het aan jullie reacties, ik voel die connectie. Dat is precies het gevoel dat mij al mijn hele leven stuurt. Hoewel ik inmiddels zes boeken op mijn naam heb staan, blijft Suriname - ja, ons geliefde Sranan - in al deze werken steevast de rode draad. Het vormt de kern en de ziel van alles wat ik schrijf. Het is mijn passie. Het is het land waar ik geboren ben, waar ik een deel van mijn jeugd en jongvolwassenheid heb doorgebracht.

Maar eerlijk is eerlijk, dames en heren: hoewel Suriname altijd diep in mijn hart zit, herken ik het land van mijn jeugd en jonge volwassenheid soms nauwelijks meer.

Het is zo snel veranderd. Soms zo snel, dat ik me afvroeg: hoe kan dit? Wat gebeurt er toch met ons geliefde Sranan? Die vragen lieten mij niet los. Ze spookten door mijn hoofd en lieten me niet met rust.
En daarom heb ik de stoute schoenen aangetrokken en waag ik een poging mijn visie te delen. Niet om te preken, absoluut niet. Maar als een oprechte liefdesverklaring aan Suriname. Een gedachte over hoe het land kan bloeien, op zijn eigen manier.

Want daar gaat dit laatste boek over - hoe kan het beter?
Wat is mijn visie voor Suriname?

Maar voordat we dromen over de toekomst, laten we even terugkijken.

Daarover heb ik een vraag voor jullie:
Ik heb het in het begin van de presentatie al even kort benoemd, dus wie oplette, weet het misschien nog: Wanneer werd Suriname onafhankelijk?
Roep het maar!

Juist! 1975! Dat is niet zo lang geleden, toch? Een jonge natie. Maar de band met Nederland is veel ouder. Wist je dat het de Engelsen waren die in 1650 begonnen met de kolonisatie van Suriname?

En pas in 1667 namen de Nederlanders het over. In 1683 werd vervolgens de Sociëteit van Suriname opgericht. En die band met Nederland is sindsdien dan ook zeer hecht.

Dat is toch bijzonder, nietwaar? Want Suriname ligt hemelsbreed ongeveer 7.725 kilometer van Nederland. Vlieg je van Schiphol naar Zanderij, ben je zo'n 9 uur en 20 minuten onderweg. Met de auto is het onmogelijk; er gaan simpelweg geen wegen naartoe. En met de boot? Vergeet het maar, er zijn geen reguliere passagiersdiensten meer, maar zeevracht duurt zo'n 35 dagen!

Ik heb me altijd afgevraagd: hoe onderhoud je als land, gescheiden door zo'n gigantische afstand, door een hele oceaan, zo'n diepgaand, bijna intiem contact met een voormalige kolonisator? Het is daarom meer dan logisch dat we daardoor onbewust - of soms heel bewust - naar Nederlands voorbeeld leven. Onze kleding, onze omgangsvormen, en ja… ook onze politiek. En hier, dames en heren, hier zit volgens mij de kern van ons probleem. Hier gaat het, op zijn zachtst gezegd, 'fout'.

Laten we eerlijk zijn, en dit zeg ik met liefde en respect voor het Surinaamse volk, maar ook met een kritische blik op de Surinaamse leiders. Veel Surinaamse mensen in de politiek, of ze nu gekozen zijn of aangesteld door hen die destijds het land verlieten, lijken geen idee te hebben hoe de westerse politiek echt

fungeert. Ze hebben de klok horen luiden, jazeker, maar ze weten niet waar de klepel hangt!

Ze kopiëren de vormen, de titels, de structuren, maar het waarom, de details en de moraal van het Nederlandse systeem ontbreken vaak.
En wat zien we daarvan? Het resultaat? Voorbeelden genoeg, toch? Mensen in de politiek die het land niet vooruithelpen, maar vooral zichzelf verrijken. Dit alles gaat ten koste van de Surinaamse burgers.

Wat vinden jullie daarvan? Herkennen jullie dit beeld?

Ik heb een vraag voor jullie. Wat is nou échte rijkdom? Gooi het eens in de groep! Laat je gedachten horen.

Precies! Dáár ben ik het mee eens! Rust in je hoofd, gezondheid, vrijheid, familie - dat zijn de ware schatten! Maar de mensen in de Surinaamse politiek lijken daar anders over te denken. Ze willen zich graag rijk wanen.
Maar ze lijken geen benul te hebben van wat ware rijkdom is. Want zeg eens eerlijk: maakt 100 kilo cocaïne verhandelen je rijk? Maakt het je deel van de elite?

Nee! Het leidt tot criminaliteit, geweld, onderdrukking, en een constant leven in angst.
En als je burgers berooft… word je daar rijk van?
Nee! Het levert je een strafblad op, verlies van vrijheid, en een mislukt leven. Niet alleen voor het slachtoffer, maar ook voor jezelf.

Ware rijkdom, dames en heren, is rust in je hoofd. Goede gezondheid. Vrijheid. Veiligheid en zekerheid. En de mogelijkheid om vooruit te gaan, en anderen te helpen. Je wordt geen 'baas' met roven of drugs; je wordt een gevangenisklant. Echte rijkdom is geen snel, illegaal verdiend, verborgen geld. Absoluut niet.

En dan het contrast tussen Nederland en Suriname. De Nederlandse koninklijke familie, welgestelde blanke Nederlanders, blanke Nederlandse politici, blanke Nederlandse gevestigde families zoals adellijken en baronnen. Deze blanke mensen zijn allemaal groepen binnen de Nederlandse samenleving. Deze groepen verschillen in hun titels, status en rollen, maar ze hebben allemaal een zekere invloed of positie in Nederland. Deze groepen, die lijken alles te weten wat er te weten valt. Ze begrijpen de onuitgesproken regels, de fijne kneepjes van sociale interactie, de geschiedenis van hun positie, en de werkelijke waarde van dingen die verder gaan dan een prijskaartje.

Een kunstwerk is niet alleen een investering voor hen, maar een dialoog met de geschiedenis. Een diner is niet zomaar een maaltijd, maar een ritueel van verbinding en traditie. Deze nodige culturele kennis is iets dat veel van onze Surinaamse mensen in de politiek missen. Ze kunnen de resultaten van die kennis overnemen - zoals de kunst - maar niet het onderliggende begrip.

Laten we Donald Trump als voorbeeld nemen. Een man van enorme rijkdom en macht. Hij kan verblijven in een kasteel, zelfs aan het hof van een koning of zelf een kasteel aanschaffen. Maar mist hij het begrip van protocol, de standaarden, de normen en waarden, en de gedragscodes die bij een koningshuis horen?

Jazeker! Voor een koning is protocol geen optie, het is een religie, een levensvorm. Het zijn vaste regels die alles bepalen. Voor een koning is protocol alles. Het is de lucht die ze ademen, de zijden handschoen die ze dragen, de buiging die ze maken, de perfecte juweel, de gecontroleerde glimlach. Alles is doordacht, alles heeft een reden, alles is gecontroleerd. Protocol is veel meer dan alleen een reeks gedragsregels.

De koninklijke familie is het gezicht van de nationale trots en verfijning. De kleding, de houding, de uitstraling - alles straalt een boodschap uit van standvastigheid en elegantie. Ze dragen niet zomaar kleding; ze dragen een symbolische last van traditie, respect en de waarden die het koningshuis vertegenwoordigt.

Stelt u zich voor dat Koning Willem Alexander in een joggingsbroek de troonrede voorleest. Wat zou dat doen met uw beeld van de monarchie of van Nederland?

Precies! Dit laat zien hoe belangrijk het is dat de monarchie altijd een goed en duidelijk beeld neerzet. Een beeld dat klopt, respect uitstraalt en mensen inspireert.

Dames en heren, ik heb een vraag: Wie heeft wel eens nagedacht over waar onze etiquette vandaan komt? Hoe je met mes en vork eet, hoe je groet, hoe je elkaar met respect behandelt… Dit zijn allemaal normen, waarden en ethiek die koninklijke families door de eeuwen hebben gevormd. Ze dwongen dit niet af, maar gebruikten nette regels en gaven zelf het goede voorbeeld.

Al sinds de 17e eeuw zijn deze codes, zorgvuldig uitgedragen door het koningshuis, de lijm van de beschaving!

En dan Donald Trump. De man die het woord 'protocol' waarschijnlijk aanziet voor een duur Sloveens gerecht, of misschien een nieuwe golfterm. Hij zal dit eeuwigdurende, subtiele spel van het koningshuis nooit begrijpen, en wel hierom: hij mist het begrip van het protocol over hoe een koning zich moet gedragen; hij snapt gewoon niet dat je niet met de handen vol chips de pers te woord staat, of dat je de hand van een staatshoofd niet tot ver voorbij de elleboog heen en weer trekt.

Donald Trump mist werkelijk alles wat een koning tot een koning maakt. Hij begrijpt de eeuwenoude, subtiele codes van diplomatie en respect die door koningshuizen zijn geperfectioneerd, gewoonweg niet. Voor hem is protocol een verzameling suggesties die je ter plekke kunt aanpassen, of negeren als het je beter uitkomt.
Zijn 'protocol' is chaos. Zijn 'modebewustzijn'? Een overmaatse das, een pak en een "Make America Great Again"-pet. De pet is zijn kroon en zijn 'etiquette' bestaat uit de dichtstbijzijnde microfoon grijpen en er het luidst in roepen, ongeacht de gevolgen.

En dit, dames en heren, dit geldt net zo goed voor veel van onze Surinaamse mensen in de politiek. Ze kunnen de wetten en spelregels van de blanke mensen in de politiek overnemen. Ze lezen de wetten, ze proberen de regels te volgen, maar de geest ervan, de passendheid voor óns land, dát ontbreekt vaak.

Ze proberen een rol te spelen, maar het is niet hun eigen script, ze kunnen ze nooit echt begrijpen, omdat het simpelweg niet hún spelregels zijn. Het is een rol die niet bij ze past.

Deze neiging om politieke systemen uit het westen over te nemen, zonder de achtergrond, de cultuur en de geschiedenis ervan echt te begrijpen, is... ja, hoe zeggen we dat netjes... het is een poging om een identiteit aan te nemen die niet echt is. Het is een rol spelen zonder het script volledig te begrijpen.

En ik vraag jullie: herkennen jullie dit? Voelt het soms alsof we een kopie zijn, in plaats van een origineel?

Mijn stelling is dan ook keihard, maar met liefde voor Suriname: Als onze Surinaamse mensen in de politiek denken dat ze, onder de huidige omstandigheden, Suriname goed kunnen besturen door het Nederlandse politieke systeem klakkeloos over te nemen, zonder echt te begrijpen hoe de Nederlandse politiek echt werkt, dan schieten ze zichzelf in de voet.

Als succes in de politiek voor hen uitsluitend neerkomt op het verwerven van uiterlijke welvaart, zoals dure auto's en grote huizen, in de veronderstelling dat dit het enige is wat telt, dan is de realiteit ver te zoeken. Dit is een duidelijk signaal dat ze de kern van goed bestuur missen.

Een echte politicus denkt aan het welzijn van het land, niet aan eigen gewin dat direct zichtbaar is. Het nabootsen van uiterlijkheden zonder de werkelijke inhoud te snappen, leidt tot verkeerde beslissingen die het land schaden. Laten we eerlijk zijn, politiek gaat over dienen, niet over pronken met spullen. Wanneer hun kijk op rijkdom en succes beperkt blijft tot het principe van 'kopen, kopen, kopen' en dit samengaat met een gebrek aan visie,

eerlijkheid en oprechtheid in hun bestuur, dan horen ze niet thuis in de politiek.

En dan vraag ik u, heel direct: kunnen mensen met zo'n mentaliteit Suriname op deze manier daadwerkelijk goed leiden? Gelooft u werkelijk dat dit soort leiderschap Suriname vooruithelpt?

Nee, precies! Een land besturen is geen kwestie van een blauwdruk volgen die ergens anders is gemaakt en die hier niet werkt. Onze mensen in de politiek zijn duidelijk de weg kwijt. Op deze manier kunnen ze ons land niet vooruithelpen. Het is tijd dat ze vertrekken en plaatsmaken voor anderen.

Mijn Liefdesverklaring aan Suriname

Maar, dames en heren, ik ben hier niet alleen om te bekritiseren.
Ik ben hier om te bouwen.
En daarom, deze volgende stap in mijn boek, is... mijn Liefdesverklaring aan Suriname! De weg vooruit voor onze 600.000 zielen.

Dit zesde boek, lieve mensen, is een ode.
Het is mijn liefdesverklaring, mijn diepste droom.
Mijn meest oprechte hoop voor Suriname. Het is een zoektocht naar de Surinaamse ziel, de Surinaamse kracht, onze eigen weg.

We zijn met ongeveer 600.000 zielen. Ja, dat klinkt misschien niet als een gigantische natie, maar juist daarin ligt onze kracht! We zijn geen logge tanker, maar een wendbaar schip! Een land dat niet blindelings hoeft te kopiëren, maar juist kan CREËREN vanuit onze eigen bodem!

Suriname biedt Surinamers de unieke kans om écht dicht bij elkaar te staan en zo een politiek te ontwikkelen die geworteld is in ons eigen DNA, onze eigen behoeften, onze eigen kracht. Niet die van een ander.

Suriname verdient het om te stralen op zijn eigen voorwaarden. Het verdient het om een moderne natie te worden, met een leiderschap dat de klok niet alleen hoort luiden, maar ook begrijpt waar de klepel hangt. Een leiderschap dat niet alleen luistert, maar ook werkelijk de handen uit de mouwen steekt.

Ik droom van een Suriname dat zijn eigen pad bewandelt. Een politiek die past als een op maat gemaakt pak - perfect en comfortabel.

Kortom, lieve mensen, mijn zesde boek - getiteld "**Het oude Suriname gaat plat, zodat het nieuwe Suriname kan herrijzen als het Godshuis"**, is in feite mijn liefdesverklaring aan

Suriname. Het is een dringende oproep aan iedereen om te durven zijn wie we zijn en vanuit onze eigen kracht te bloeien. Want dan pas, en alleen dan, kan Suriname écht schitteren. Kan het stralen zoals het bedoeld is!

Want ik zeg het met volle overtuiging:

Mijn Suriname is geen mini-Nederland. Suriname is uniek!

Dank jullie wel voor jullie aandacht, voor jullie aanwezigheid, en vooral voor jullie geloof in een nieuw Suriname.

Grantangi